ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA της 1ης Απριλίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1985, η οποία, ερειδόμενη σε σύσταση του μηνός Δεκεμβρίου 1984 της Συμβουλευτικής Επιτροπής Προαγωγών (ΣΕΠ) προήγαγε στο βαθμό Α 6, από πίνακα 24 υποψηφίων, τέσσερις υπαλλήλους Α 7, αποκλείοντας ιδιαίτερα τον προσφεύγοντα και τέσσερις άλλους υποψηφίους οι οποίοι, όπως αυτός, είχαν προσληφθεί κατόπιν γενικού διαγωνισμού και είχαν μεγαλύτερη αρχαιότητα στο βαθμό Α 7.

2. Αντιθέτως, οι προαχθέντες τέσσερις υπάλληλοι, κατόπιν συστάσεως του ΣΕΠ, που είχαν αποκτήσει τον ίδιο βαθμό κατόπιν εσωτερικού διαγωνισμού, είχαν μεγαλύτερη αρχαιότητα στην υπηρεσία αλλά μικρότερη αρχαιότητα σε βαθμό και σε κατηγορία.

3. Εξάλλου, αντιθέτως προς τους υπαλλήλους για τους οποίους μόλις έγινε λόγος, δεν είχε συνταχθεί έκθεση κρίσεως ούτε για τον προσφεύγοντα ούτε για τους λοιπούς τέσσερις συναδέλφους του που βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση.

4. Με επιστολή της 19ης Φεβρουαρίου 1985, οι τελευταίοι επιχείρησαν επίσης, ανεπιτυχώς, να μη δοθεί συνέχεια στη σύσταση της ΣΕΠ.

5. Όταν έγινε γνωστή η απόφαση του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο John Vincent υπέβαλε, στις 18 Ιουνίου 1985, διοικητική ένσταση στην οποία προέβαλε την αντικανονικότητα της διαδικασίας προαγωγής και ζητούσε την προαγωγή του στο βαθμό Α 6 με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1984.

6. Ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου απάντησε σ' αυτή την ένσταση στις 16 Δεκεμβρίου 1985 πληροφορώντας τον προσφεύγοντα ότι είχαν ληφθεί τα αναγκαία μέτρα για να ετοιμαστούν, χωρίς άλλη καθυστέρηση, οι εκθέσεις κρίσεως του ενδιαφερόμενου, ώστε να επιτραπεί νέα εξέταση της περίπτωσής του.

7. Εντούτοις, θεωρώντας ότι είχε προηγουμένως αποτελέσει αντικείμενο σιωπηρής απορριπτικής απόφασης της ενστάσεώς του, ο προσφεύγων, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή στις 14 Ιανουαρίου 1986.

8. Μεταγενέστερα, συντάχθηκε η έκθεση κρίσεως του προσφεύγοντος και υποβλήθηκε στη ΣΕΠ η οποία, μετά από νέα διάσκεψη, ενέμεινε στην προηγούμενη θέση της, βάσει της οποίας ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου επιβεβαίωσε, στις 16 Ιουλίου 1986, την απόφασή του της 25ης Φεβρουαρίου 1985.

I — Επί του παραδεκτού της προσφυγής

9. Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει καταρχάς ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη ως άνευ αντικειμένου και, τουλάχιστον, πρόωρη.

10. Το καθού θεσμικό όργανο δεν αρνείται ότι η προβλεπόμενη από τον κανονισμό υπηρε-

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

σιακής κατάστασης τετράμηνη προθεσμία για να απαντήσει στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 18ης Ιουνίου 1985 είχε εκπνεύσει.

11. Εντούτοις, κατά το καθού, το έγγραφο της 16ης Δεκεμβρίου του προέδρου του Κοινοβουλίου αποτελούσε ρητή απόφαση της διοικήσεως που είχε δεχθεί το αίτημα του προσφεύγοντος, στο μέτρο που αναφερόταν στο εν λόγω έγγραφο ότι θα συντασσόταν η έκθεση κρίσεώς του και θα επανεξετάζετο η περίπτωσή του.

12. Δεδομένου ότι δεν είχε ακόμη εκπνεύσει τότε η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν έπρεπε να την ασκήσει ή, τουλάχιστον, δεν έπρεπε να συνεχιστεί η διαδικασία.

13. Κατά την άποψή μου, η αντίρρηση είναι αβάσιμη.

14. Όπως ήδη δέχθηκε το Δικαστήριο, οι οριζόμενες από τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης προθεσμίες είναι δημοσίας τάξεως, έχουν σαν σκοπό να διασφαλίζουν τη σαφήνεια και την ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων και γι' αυτό το λόγο δεν εναπόκειται στους αμεσότερα ενδιαφερόμενους διάδικους να τις παρατείνουν κατ' αρέσκεια [1], οποιοσδήποτε και αν είναι ο διάδικος που θα μπορούσε να επωφεληθεί από αυτό.

15. Δεδομένου ότι η τετράμηνη προθεσμία εντός της οποίας το Κοινοβούλιο όφειλε να απαντήσει στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος στην προκειμένη περίπτωση είχε εκπνεύσει, η τρίμηνη προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής άρχισε να τρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, τελευταία φράση, και το άρθρο 91, παράγραφος 3, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

1 — Απόφαση εκδοθείσα στις 12 Δεκεμβρίου 1967 στην υπόθεση 4/67, Collignon κατά Επιτροπής, Rec. σ. 469, ιδίως σ. 479· απόφαση εκδοθείσα στις 14 Απριλίου 1970 στην υπόθεση 24/69, Nebe κατά Επιτροπής, Rec. σ. 145, ιδίως σσ. 151 και 152· απόφαση εκδοθείσα στις 7 Ιουλίου 1971 στην υπόθεση 79/70, Mullers κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Rec. σ. 689, ιδίως σ. 698· απόφαση εκδοθείσα στις 17 Φεβρουαρίου 1972 στην υπόθεση 40/71, Richez-Parise κατά Επιτροπής, Rec. σ. 73, ιδίως σ. 79.

16. Δεδομένου ότι καμιά ρητή απορριπτική απόφαση δεν εκδόθηκε μετά τη σιωπηρή απόφαση εντός της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, δεν άρχισε νέα προθεσμία κατ' εφαρμογή του άρθρου 91, παράγραφος 3, τελευταία φράση.

17. Αντιστρόφως — και αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το καθού —, το έγγραφο της 16ης Δεκεμβρίου του προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να θεωρηθεί ως πλήρως ευνοϊκή απάντηση στην ένσταση του προσφεύγοντος και ικανή να καταστήσει την προσφυγή άνευ αντικειμένου.

18. Πράγματι, στη διοικητική του ένσταση ο προσφεύγων ζητεί ρητώς την προαγωγή του στο βαθμό Α 6, με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1984, και η απάντηση περιορίζεται στο να αναγγέλλει ότι θα συνταχθεί η έκθεση κρίσεώς του και θα επανεξετασθεί η περίπτωσή του.

19. Είναι βέβαιο ότι, εφόσον η έκθεση κρίσεως του ενδιαφερομένου δεν είχε ακόμα συνταχθεί κανονικά ούτε εκδοθεί η γνώμη της ΣΕΠ, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) δεν μπορούσε να λάβει την αιτούμενη απόφαση.

20. Εντούτοις, δεδομένου ότι δεν φαίνεται να έχουν ταυτόχρονα ακυρωθεί ή έστω ανασταλεί οι αρχικές προαγωγές, η απόφαση της ΑΔΑ που κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 16ης Δεκεμβρίου 1985 είναι απλώς παρεμπίπτουσα και δεν μπορεί να τροποποιήσει την έννομη ή την πραγματική κατάσταση του προσφεύγοντος που υφίστατο κατά το χρονικό σημείο της σιωπηρής απόρριψης ή να έχει ως έννομο αποτέλεσμα την παράταση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής.

21. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο προσφεύγων διέτρεχε τον κίνδυνο να απορριφθεί η προσφυγή του ως απαράδεκτη αν δεν την ασκούσε εντός της τρίμηνης προθεσμίας και ανέμενε νέα απόφαση η οποία, άλλωστε, τελικά δεν του παρέσχε ικανοποίηση [2].

2 — Βλέπε νομολογία αναφερόμενη στην προηγούμενη σημείωση.

22. Είμαι, συνεπώς, της γνώμης ότι η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

II — Επί της ουσίας των αιτημάτων της προσφυγής

23. Ο προσφεύγων διατυπώνει στην προσφυγή τα ακόλουθα αιτήματα:

— να κηρυχθούν άκυρες και χωρίς έννομο αποτέλεσμα η απόφαση της ΑΔΑ της 25ης Φεβρουαρίου 1985 και οι προαγωγές των τεσσάρων υπαλλήλων τους οποίους αφορά αυτή η απόφαση·

— να κηρυχθεί άκυρη η σιωπηρή απορριπτική απόφαση της διοικητικής ένστασης που υπέβαλε ο προσφεύγων με επιστολή της 18ης Ιουνίου 1985·

— να διαταχθεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να επανεξετάσει τον φάκελο των προαγωγών με τον πίνακα των προακτέων υπαλλήλων και να προβεί στην πλήρωση των τεσσάρων διαθεσίμων θέσεων Α 6 με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1984, τηρώντας το άρθρο 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, καθώς και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, όπως αυτή τηρήθηκε παραδοσιακά από το θεσμικό όργανο·

— να καταδικαστεί το αντίδικο στα δικαστικά και λοιπά έξοδα της δίκης.

24. Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

— η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς το άρθρο 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης·

— παρεκκλίνει από την προηγούμενη πρακτική του θεσμικού οργάνου·

— παραβιάζει τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των υπαλλήλων.

25. Ας εξετάσω τους εν λόγω ισχυρισμούς έναν προς ένα.

Α — 26. Αρχίζω από το επιχείρημα που στηρίζεται στο άρθρο 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

27. Σύμφωνα μ' αυτή τη διάταξη, η προαγωγή των υπαλλήλων γίνεται με επιλογή μεταξύ αυτών που έχουν συμπληρώσει έναν ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στο βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής.

28. Το άρθρο 43 διευκρινίζει ότι « η ικανότητα, η απόδοση και συμπεριφορά στην υπηρεσία κάθε υπαλλήλου ... αποτελούν το αντικείμενο περιοδικής εκθέσεως που συντάσσεται τουλάχιστον ανά διετία, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που ορίζονται από κάθε όργανο ».

29. Η σημασία αυτής της περιοδικής εκθέσεως έχει τονισθεί από το Δικαστήριο με την εξής διατύπωση: « αυτή η πράξη πρέπει να συντάσσεται υποχρεωτικά για την καλή και ορθολογιστική διοίκηση των υπηρεσιών της Κοινότητας και για την προάσπιση των συμφερόντων των υπαλλήλων »· συνιστά « απαραίτητο στοιχείο εκτιμήσεως κάθε φορά που η σταδιοδρομία του υπαλλήλου λαμβάνεται υπόψη από την ιεραρχικά προϊσταμένη αρχή ».

30. « Ένα από τα επιτακτικά καθήκοντα της διοικήσεως είναι, επομένως, να μεριμνά για την περιοδική σύνταξη αυτής της εκθέσεως στις επιβαλλόμενες από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης προθεσμίες και για την κανονική τους σύνταξη » [3].

31. Το Δικαστήριο συνήγαγε απ' αυτό [4] ότι « δεν ικανοποιεί την απαίτηση της συγκριτικής εξέτασης, όπως την προβλέπει το άρθρο 45, η εξέταση των προσόντων υποψηφίων για τους οποίους έχει ήδη συνταχθεί η έκθεση κρίσεως,

3 — Απόφαση εκδοθείσα στις 14 Ιουλίου 1977 στην υπόθεση 61/76, Geist κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 1419 και 1435, σκέψεις 44 και 45. Βλέπε επίσης απόφαση εκδοθείσα στις 5 Ιουνίου 1980 στην υπόθεση 24/79, Oberthür κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 1743 και 1758· απόφαση εκδοθείσα στις 18 Δεκεμβρίου 1980 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 156/79 και 51/80, Gratreau κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 3943, 3953 και 3954· απόφαση εκδοθείσα στις 27 Ιανουαρίου 1983 στην υπόθεση 263/81, List κατά Επιτροπής, Συλλογή σσ. 103 και 117.

4 — Απόφαση εκδοθείσα στις 23 Φεβρουαρίου 1975 στην υπόθεση 29/74, De Dapper κατά Κοινοβουλίου, Rec. σσ. 35, 41 και 42.

σύμφωνα με το άρθρο 43, και άλλων υποψηφίων, για τους οποίους δεν έχει ακόμη συμβεί αυτό ».

32. Στην εξεταζόμενη προκειμένη περίπτωση, αποδεικνύεται ότι ο προσφεύγων εισήλθε στην υπηρεσία του Κοινοβουλίου την 1η Μαΐου 1982, ότι μονιμοποιήθηκε την 1η Φεβρουαρίου 1983, αλλά η πρώτη έκθεση κρίσεώς του δεν συντάχθηκε παρά στις 25 Μαρτίου 1986.

33. Αντιστρόφως, οι εκθέσεις κρίσεως ορισμένου αριθμού υπαλλήλων που αναφέρονται στον πίνακα ενόψει προαγωγής — και μεταξύ αυτών, των προαχθέντων — συντάχθηκαν εγκαίρως.

34. Η συνδρομή αυτών των πραγματικών περιστατικών συνιστά παράβαση των άρθρων 43 και 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η οποία καθιστά πλημμελή την εν λόγω διαδικασία προαγωγών.

35. Το γεγονός ότι — μόνο στην επ' ακροατηρίου συζήτηση — ο δικηγόρος του καθού επικαλέσθηκε την έκθεση κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας του προσφεύγοντος δεν μεταβάλλει σε τίποτα αυτό το συμπέρασμα, καθόσον η εν λόγω έκθεση έχει άλλο σκοπό· εν πάση περιπτώσει, η σχετική με τις προαγωγές απόφαση ελήφθη στις 25 Φεβρουαρίου 1985, δύο και πλέον έτη μετά τη σύνταξη της έκθεσης κρίσεως κατά το πέρας της δοκιμασίας του προσφεύγοντος, και δεν φαίνεται να μπορεί να γίνει δεκτή η αντικατάσταση της εκθέσεως κρίσεως για μια τόσο παρατεταμένη περίοδο από προφορικές ή γραπτές πληροφορίες των ιεραρχικώς προϊσταμένων, επί των οποίων ο προσφεύγων δεν είχε την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του.

36. Όπως, ωστόσο, προκύπτει από τη διαδικασία, κατόπιν της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος και μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, η έκθεση κρίσεως που τον αφορούσε συντάχθηκε και περατώθηκε στις 25 Μαρτίου 1986. Διαθέτοντας την έκθεση κρίσεως η ΣΕΠ προέβη στις 10 Απριλίου 1986 σε νέα εξέταση, αυτή τη φορά συγκριτική με τους άλλους υποψηφίους και κατέληξε στην επιβεβαίωση των προηγουμένων διασκέψεων « λαμβανομένων υπόψη των λίγων πιθανοτήτων προαγωγής και της μικρής αρχαιότητας του ενδιαφερόμενου ». Βάσει αυτής της διασκέψεως, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου, υπό την ιδιότητά του της ΑΔΑ, επικύρωσε, με απόφαση της 16ης Ιουλίου 1986, την προσβαλλομένη από τον προσφεύγοντα απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1985.

37. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δύο λύσεις είναι θεωρητικά δυνατές.

38. Η μία συνίσταται στην ακύρωση των αρχικώς αποφασισθεισών προαγωγών, θεωρώντας τες ότι πάσχουν από αθεράπευτη πλημμέλεια λόγω ουσιώδους τυπικού ελαττώματος. Αυτή η ακύρωση δεν θα έθιγε το κύρος της διασκέψεως της ΣΕΠ της 10ης Απριλίου 1986 και της αποφάσεως της ΑΔΑ της 16ης Ιουλίου 1986. Η τελευταία, ωστόσο, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως επικυρωτική απόφαση, παράγουσα αποτελέσματα μόνο ex nunc, η δε αρχαιότητα των προαχθέντων υπαλλήλων δεν θα υπολογιζόταν παρά από την ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε, με όλες τις συνακόλουθες συνέπειες.

39. Αυτή η λύση θα εύρισκε ενδεχομένως στήριγμα στην παλαιότερη νομολογία του Δικαστηρίου[5] και θα ανταποκρινόταν σε γνώμη ικανή να υιοθετηθεί υπό το φως των κανόνων που διέπουν τις διοικητικές διαφορές ορισμένων κρατών μελών.

40. Έχοντας υπόψη τις περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως, μια άλλη λύση φαίνεται, ωστόσο, προτιμότερη και πιο σύμφωνη, εξάλλου, με την πρόσφατη νομολογία του Δικαστηρίου που προβάλλεται στις αποφάσεις

5 — Για παράδειγμα, απόφαση De Dapper, όπ. π.· βλέπε επίσης νομολογία αναφερόμενη από το γενικό εισαγγελέα Mayras στις προτάσεις του στην υπόθεση Gratreau, Rec. 1980, σ. 3961.

Gratreau και List καθώς και στην απόφαση Oberthür.

41. Συνεπώς — και κατά ακόμα σαφέστερο τρόπο παρά στην υπόθεση List κατά Επιτροπής[6], δεδομένου ότι στην προκειμένη περίπτωση ο προσφεύγων δεν φαίνεται να έχει αμφισβητήσει την έκθεση κρίσεως που χρησίμευσε σαν βάση για την επανεξέταση της περίπτωσής του — μπορεί να θεωρηθεί ότι η ΑΔΑ έλαβε τα μέτρα που όφειλε να υιοθετήσει ενώπιον της πλημμέλειας της αρχικής αποφάσεως, έτσι ώστε δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της ακυρώσεως αυτής της αποφάσεως.

42. Η επιβεβαίωση από τη ΣΕΠ και την ΑΔΑ των προηγουμένων αποφάσεών τους δεν επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αρχική έλλειψη της εκθέσεως κρίσεως μπόρεσε να έχει αποφασιστική επίπτωση επί της προσβαλλόμενης διαδικασίας προαγωγών, που περιελάμβανε 25 υποψήφιους για τέσσερις θέσεις[7].

43. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η ακύρωση των τεσσάρων προαγωγών που αποφασίστηκαν στις 25 Φεβρουαρίου 1985 από την ΑΔΑ θα αποτελούσε υπερβολική ποινή σε σχέση με τη διαπραχθείσα πλημμέλεια και, για τους εν λόγω υπαλλήλους, περιττή ζημία, χωρίς σε αντάλλαγμα να ωφελήσει ενδεχομένως τον προσφεύγοντα.

Β — 44. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν τηρεί την μέχρι τότε ακολουθούμενη από το θεσμικό όργανο τακτική στο θέμα των προαγωγών, που είναι διατυπωμένη σε « εσωτερική οδηγία περί της συνθέσεως και της λειτουργίας της ΣΕΠ ». Κατά το άρθρο 4 αυτής της « οδηγίας », για τις προαγωγές στο εσωτερικό των σταδιοδρομιών, τα ακόλουθα κριτήρια πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, με φθίνουσα σειρά σημασίας: αρχαιότητα στο βαθμό· αρχαιότητα στη σταδιοδρομία· αρχαιότητα στην υπηρεσία· ηλικία· έκθεση κρίσεως· κάθε άλλο στοιχείο του προσωπικού φακέλου.

45. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η έλλειψη εκθέσεως κρίσεως που τον αφορά είχε ως συνέπεια η περίπτωσή του να συγκριθεί με την περίπτωση άλλων υπαλλήλων αποκλειστικά βάσει των κριτηρίων αρχαιότητας. Σ' αυτό το πλαίσιο, η ΣΕΠ έδωσε την προτίμησή της στην αρχαιότητα στην υπηρεσία εις βάρος της αρχαιότητας στο βαθμό και στη σταδιοδρομία, ακολουθούσα πρακτική αντίθετη αυτής που ακολουθούσε προηγουμένως, επί ζημία του προσφεύγοντος.

46. Η εν λόγω « οδηγία » δεν μπορεί, ωστόσο, να είναι αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κατά τις οποίες οι προαγωγές γίνονται *κατ' επιλογή*, μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει έναν *ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στο βαθμό τους* (αυτός ο ελάχιστος χρόνος ορίζεται στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 45), μετά από *συγκριτική εξέταση των προσόντων* των υπαλλήλων καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς.

47. Στο πλαίσιο της αποφάσεως που προβλέπει αυτή η διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, η ΑΔΑ διαθέτει, όπως τόνισε ήδη το Δικαστήριο[8] « ευρεία εξουσία εκτιμήσεως », το δε Δικαστήριο οφείλει « να περιορίζεται στο αν η διοίκηση ενήργησε εντός μη επιλήψιμων ορίων και δεν έκαμε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο ».

6 — Συλλογή 1983, όπ.π., σσ. 117 και 118.

7 — Βλέπε σχετικώς τις σκέψεις 24 έως 26 της αποφάσεως Gratreau, που προαναφέρθηκε, και τη σκέψη 28 της απόφασης List, που προαναφέρθηκε.

8 — Βλέπε απόφαση εκδοθείσα στις 25 Νοεμβρίου 1986 στην υπόθεση 123/75, Küster κατά Κοινοβουλίου, Rec. σσ. 1685 και 1709· απόφαση εκδοθείσα στις 14 Ιουλίου 1983 στην υπόθεση 9/82, Øhrgaard και Delvaux κατά Επιτροπής, Συλλογή σσ. 2379 και 2390.

48. Σχετικώς, η αρχαιότητα δεν αποτελεί παρά μόνο « κριτήριο εκτιμήσεως μεταξύ άλλων » που δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να υπερέχει των προσόντων των υποψηφίων [9]. Η αρχαιότητα δεν λαμβάνεται αυτομάτως υπόψη, σύμφωνα με το άρθρο 44, παρά μόνο για την πρόσβαση στο επόμενο κλιμάκιο του ίδιου βαθμού.

49. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να συναχθεί ούτε από την προαναφερθείσα « οδηγία », ούτε από την επικαλούμενη πρακτική του θεσμικού οργάνου, ούτε από οποιοδήποτε υπηρεσιακό σημείωμα που αναφέρεται σ' αυτή, επιχείρημα υπέρ της αναγκαστικής υπεροχής του κριτηρίου αρχαιότητας στο βαθμό και στη σταδιοδρομία, το οποίο θα ήταν εξίσου επιλήψιμο με τη συστηματική υπεροχή του κριτηρίου της αρχαιότητας στην υπηρεσία.

50. Η αντίθετη άποψη θα ισοδυναμούσε με άρνηση της αποφασιστικής σημασίας που το Δικαστήριο αναγνώρισε, σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων και, ειδικότερα, των εκθέσεων κρίσεως.

51. Οι επεξηγήσεις που δόθηκαν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση από τους εκπροσώπους του Κοινοβουλίου επί των λόγων της επικαλούμενης « πρακτικής » του θεσμικού οργάνου είναι επίσης ικανές να μειώσουν σοβαρώς την αξία του επιχειρήματος.

52. Η ΑΔΑ, λαμβάνοντας την απόφασή της, της 16ης Ιουλίου 1986, βάσει νέας συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφίων για προαγωγή έκαμε χρήση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει.

53. Αυτή η απόφαση δεν προσβλήθηκε από τον προσφεύγοντα ο οποίος, εξάλλου, διαθέτει αρχαιότητα μεγαλύτερη κατά ένα μόνο μήνα από την αρχαιότητα των προαχθέντων υπαλλήλων.

9 — Ølhrgaard, όπ.π., σ. 2390, σκέψη 19.

Γ — 54. Οι προεκτεθείσες σκέψεις συνεπάγονται, κατά την άποψή μου, την απόρριψη του τρίτου ισχυρισμού που προέβαλε ο προσφεύγων, δεδομένου ότι δεν αποδεικνύεται ότι υφίσταται « διαρκής δυσμενής διάκριση έναντι των υπαλλήλων που προσλαμβάνονται κατόπιν γενικού διαγωνισμού ».

55. Επιπλέον, ο ίδιος ο προσφεύγων μας πληροφορεί ότι, σε μεταγενέστερη απόφαση, η ΣΕΠ συνέστησε την προαγωγή δύο υπαλλήλων που είχαν μεγαλύτερη αρχαιότητα στο βαθμό και στην κατηγορία, εις βάρος άλλων που διέθεταν μεγαλύτερη αρχαιότητα στην υπηρεσία.

Δ — 56. Η εξέταση των ισχυρισμών της προσφυγής στην οποία προέβην δικαιολογεί, επομένως, να προτείνω να κηρυχθούν αβάσιμα, για τους ίδιους λόγους, τα δύο πρώτα αιτήματα του προσφεύγοντος.

57. Από αυτό έπεται, φυσικά, ότι ο τρίτος ισχυρισμός δεν είναι βάσιμος, ο οποίος, επιπλέον, παραγνωρίζει τις αρχές κατανομής αρμοδιοτήτων μεταξύ του Δικαστηρίου και των διοικητικών αρχών της Κοινότητας, πράγμα που θα δικαιολογούσε ακόμα και να θεωρηθεί ως απαράδεκτος [10].

III — Επί των νέων αιτημάτων που υποβλήθηκαν στην απάντηση

58. Στην απάντηση, ο προσφεύγων διατυπώνει τα ακόλουθα νέα αιτήματα:

— να υποχρεωθεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να λάβει νέα απόφαση ως προς το αίτημα του προσφεύγοντος να προαχθεί στο βαθμό Α 6 με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου

10 — Βλέπε απόφαση εκδοθείσα στις 14 Δεκεμβρίου 1965 στην υπόθεση 11/65, Morina κατά Κοινοβουλίου, Rec. σσ. 1259 και 1269· απόφαση εκδοθείσα στις 15 Δεκεμβρίου 1966 στην υπόθεση 62/65, Serio κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 813 και 828· απόφαση εκδοθείσα στις 27 Οκτωβρίου 1977 στην υπόθεση 121/76, Moli κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 1971 και 1979.

1984 λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου·

— επικουρικώς, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα έκρινε ότι δεν πρέπει να ακυρώσει την απόφαση, να υποχρεωθεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταβάλει στον προσφεύγοντα, για αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη λόγω των πλημμελειών της διαδικασίας προαγωγών, ποσό οριζόμενο από το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την αύξηση του καθαρού μισθού κατά 7 000 FB μηνιαίως, την οποία θα είχε επωφεληθεί ο προσφεύγων από τον Οκτώβριο 1984 αν είχε προαχθεί και την απώλεια αρχαιότητας στο βαθμό Α 6 την οποία θα εξακολουθήσει να υφίσταται διαρκώς καθόλη τη διάρκεια της μεταγενέστερης σταδιοδρομίας του·

— να υποχρεωθεί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταβάλει στον προσφεύγοντα ποσό καθοριζόμενο « ex aequo et bono » από το Δικαστήριο, για τη ζημία που υπέστη λόγω της καθυστερήσεως του θεσμικού οργάνου να εκπληρώσει τις απορρέουσες από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης υποχρεώσεις.

59. Αυτά τα αιτήματα μπορούν να κριθούν απαράδεκτα εφόσον, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του κανονισμού διαδικασίας, ο προσφεύγων δεν μπορεί να τροποποιήσει το αίτημά του ούτε να διατυπώσει νέα αιτήματα στην απάντησή του [11]. Το Δικαστήριο μόνο σε πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις δέχεται ο προσφεύγων να επεκτείνει το αίτημά του και να υποβάλει νέους ισχυρισμούς όταν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία [12] (άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας).

60. Γι' αυτούς τους λόγους προτείνω την απόρριψη αυτών των αιτημάτων ως απαράδεκτων και, λαμβάνοντας υπόψη το χαρακτήρα αυτής της ενστάσεως απαραδέκτου, αποφεύγω να αποφανθώ επικουρικώς επί της ουσίας.

61. Διερωτήθηκα, ωστόσο, αν δεν θα έπρεπε, σύμφωνα με τη λύση που υιοθέτησε το Δικαστήριο στην απόφαση Oberthür [13] και σε άλλες προγενέστερες αποφάσεις [14], να σας προτείνω να χορηγήσετε ανεπισήμως στον προσφεύγοντα αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη λόγω της ελλείψεως εκθέσεως κρίσεως, οφειλόμενης στην αμέλεια της διοικήσεως.

62. Θεωρώ, εντούτοις, ότι οι προϋποθέσεις που θα δικαιολογούσαν μια τέτοια λύση δεν συντρέχουν δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε ότι αυτή η έλλειψη προξένησε πραγματική ζημία στον προσφεύγοντα και ούτε έγινε επίκληση συγκεκριμένων στοιχείων των οποίων η έλλειψη μπόρεσε να είναι αποφασιστική για τη ληφθείσα απόφαση.

IV — Συμπέρασμα

63. Κατά την άποψή μου είναι, αντιστρόφως, απόλυτα δικαιολογημένο κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας, να καταδικασθεί το Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, παρόλο ότι πολλά αιτήματα του προσφεύγοντος απορρίπτονται, εφόσον η άσκηση της προσφυγής οφείλεται καθ' ολοκληρία στην παράλειψη του θεσμικού οργάνου το οποίο, εξάλλου, έλαβε τη μεταγενέστερη επικυρωτική απόφαση μόνο μετά την κατάθεση της απαντήσεως.

11 — Αποφάσεις εκδοθείσες στις 8 Ιουλίου 1965 στην υπόθεση 83/63, Krawczynski κατά Επιτροπής, Rec. σσ. 773 και 785, και στις 16 Μαρτίου 1971 στην υπόθεση 48/70, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Rec. σσ. 175 και 183.

12 — Απόφαση εκδοθείσα στις 3 Μαρτίου 1982 στην υπόθεση 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 749, ιδίως σ. 763.

13 — Απόφαση της 5ης Ιουνίου 1980, όπ.π., σ. 1759.

14 — Απόφαση εκδοθείσα στις 16 Δεκεμβρίου 1960 στην υπόθεση 44/59, Fiddelaar κατά Επιτροπής, Rec. σ. 1077, ιδίως σ. 1100· απόφαση εκδοθείσα στις 9 Ιουλίου 1970 στην υπόθεση 23/69, Fiehn κατά Επιτροπής, Rec. σ. 547, ιδίως σ. 560.

64. Υπ' αυτές τις συνθήκες, προτείνω:

— να κηρυχθεί η προσφυγή αβάσιμη ως προς τα διατυπούμενα στο δικόγραφο αιτήματα·

— να κριθούν απαράδεκτα τα διατυπούμενα στην απάντηση αιτήματα·

— να καταδικασθεί το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.